

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suaui Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt IX. Quae Patres in propositi Decreti forma de peccato Originali obseruarunt: praesertim, an in renatis supersit aliquid odiosum Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11642

1546.

Bonuccium Ioannes Baptista Campeggius Maioricensis Antistes acriter inculpauit, quasi & prius in concionibus, & postea in congressibus ad hæreticos propinquasset. At Bertanus amborum dictum explicauit, tamquam per laxiorem, minusque propriam significationem prolatum; quod Sanfelicius silentio, Bonuccius accuratâ oratione comprobauit, in qua exponere conatus est in qua re conuenirent, in qua dissentirent Catholici & Lutherani de peccato Originali. Adiecit, se in superiori sua disputatione habuisse in animo non hæreticos excusare, sed Patres admonere, vt proserptionis verba essent eiusmodi, quibus hi solum, non item Catholicorum opiniones castigarentur. Seripandus quoque arbitratur, in eorum concupiscentia, qui Baptismum susceperant, aliquam inesse rationem peccati, quatenus eadem animum ad peccandum inclinat: sed eo die communi existimationi acquieuit; sibi que temperauit, ne propugnatorem ageret illius sententiæ, quæ passim oppugnabatur, nisi benè digesto apparatu prius instructus, qui vel ad victoriam, vel ad honestam pugnam satis esset.

CAPVT IX.

Quæ Patres in propositi Decreti forma de peccato Originali obseruarunt: præsertim, an in renatis supersit aliquid odiosum Deo.

Decretum itaque ex Patrum consensu, de rei summa conuenientium, conformatum à selectis ad id uiris, fuit generali congressui octauo die Iunij propositum, vt ipsius tenor expenderetur. Dicebatur ibi, Adamum ob transgressionem amississe sanctitatem, in qua fuerat *creatus*. Hæc postrema vox commutata in *constitutus*, Paceco monente, non esse citra controuersiam, an Adamus interiorem sanctitatem obtinuerit primo quo *creatus* fuit momento: unde patet, quàm infirma deducatur à quibusdam probatio ad id affirmandum ex verbis Concilij, quæ nunc extant.

Habebatur eodem Decreto, totum Adamum ob culpam in deterius secundum corpus & animam fuisse mutatum, *nulla etiam anima parte illasâ*. Hæc postrema uerba deleta sunt, quòd uidebantur sensus etiam comprehendi. Cùm autem diceretur ibi, id quod tunc legitur, per Baptismum non solum *reatum Originalis peccati remitti*, sed etiam *tolli totum id quod ueram & propriam rationem peccati habet*, nihil in priorem partem reclamatum; at posterior uisa est nonnullis super-

superuacanea. Seripandus malebat dici, *omnem rationem peccati tolli*: Cauensis, *tollit omnia peccata*; sed ceteris Decretum ita probatum.

2 Grauior exorta disputatio de illa particula, per quam affirmabatur, in renatis nihil Deum odisse. Obiecit Seripandus, Cùm *concupiscentia* sit origo peccati, non posse à Deo eam odio non haberi; adeoque vniuersalem illam enuntiationem negantem esse falsam: in quo visus est Polus subsistere. Sed ex altero capite eruditè hęc disseruit, Quamquam ipsa peccati primigenij natura valde lateret, effecta tamen, ac mala inde transfusa in humanum genus, tam in appetendi peruerfitate, quàm in obscuritate intelligendi, etiam Philosophiæ lumini fuisse perspecta: vnde quod ad priorem spectat, Aristoteles, Monarchiæ & Polyarchiæ incommodis inter se collatis, inter Monarchiæ detrimenta connumerat, vnius hominis appetentiam sæpè sui esse impotem ad abstinendum ab iis malis, ad quæ Natura propellit: de altera Socratem pronuntiasse, Se postquam diu fuisset philosophatus, aliud non didicisse, nisi se nihil scire. His incommodis consultum ab humana prouidentia per leges ac documenta; sed nullum illis satis efficax admotum remedium, nisi per eam redemptionem, quam Filij Dei mors obtinuerat. Addidit: Reliquas Decreti partes sibi probari, tantummodò se dubitare in recensitis verbis, quibus dicitur, In renatis nihil superesse odiosum Deo. Etenim S. Paulus haud ita generatim hac in re loquitur, vt Decretum loquebatur; sed restrictiùs affirmat, in renatis, qui sunt in Christo, nihil esse odiosum Deo, adeoque de cunctis renatis id neutiquam ab eo dictum. A sanctis etiam viris quotidie eam petitionem iterandam esse, *dimitte nobis debita nostra*: igitur in ipsis pariter inesse aliquid quod Deo non placeat.

3 Studuit hæc obiecta Bertanus euertere: ac primò quidem considerauit, ab iis qui Decretum confecerant, selectam consultò fuisse vocem *renati*, non autem *baptizati*; cùm fieri possit, aliquem post susceptum Baptisma persistere adhuc odiosum Deo, eò quòd Baptisma non susceperit parato vt oportebat animo; at non item, si renatus fuerit: vnumquemque verè renasci qui in fonte Baptismatis sit cum Christo sepultus, prout habet Decretum. Ad propositam dein quæstionem progressus, defensionemque commemoratæ particulae, dixit: Tamen concupiscentia à cælesti Regia excludatur, non idcirco à Deo suis in seruis terras incolentibus eam odio haberi: membrorum quoque imbecillitatem, ceterasque corporis miseras arceri ab eo domicilio perfectæ felicitatis; & tamen eas cum Dei Filio habitasse, in quo certum est, nihil Patris oculis odiosum fuisse.

1546.

fuisse. Bituntinus concedebat quidem, concupiscentiam non esse Deo inuisam; sed restringendum putabat Decretum ad culpam leuiorem, quibus renati quoque asperguntur.

Scripandus, quò suam sententiam simul sustineret, simul perniciæ notam vitaret, opinionem non suo, sed Poli nomine indignavit, & cum ea epigrapha accuratum commentarium elaboravit. Obseruabat, si Patres ponerent, nihil inesse in renatis odiosum Deo, colligendum hinc esse, nihil in iis relinqui ope Diuinâ puniendum, nihil reprimendum, nihil contra quod pugnandum: quæ omnia diuinorum Oraculorum dictis aduersabantur. Haud latè quadrare exemplum à corporis miseris, quæ erant in Christo, petitum: eas ideo cælum non ingredi, quia plenæ felicitati opponuntur; at non propterea digna esse, quæ à Deo habeantur odio; quippe quæ nihil peccato militant: appetitionem verò voluptatum, bellatricem dici posse, quæ victorias omnes peccato parit. Patere ex multis Augustini locis, ipsam Deo displicere: eamdem esse malum illud, à quo liberari efflagitant etiam Sancti per precationem, quam nos omnes Christus edocuit, quamquam ab ea appetentia non nisi in perenni vita perfectè liberentur: ex Augustino concupiscentiam non esse naturæ proprietatem, quod multi rebantur, sed corruptionem perduellionemque naturæ: proinde videri sibi eas voces remouendas, *In renatis nullam remanere iniquitatem, sed magnam tamen manere infirmitatem: quæ tamquam Deo displicens, per omnem vitam curanda sit, donec Deus ipse sanet omnes languores nostros, & reducat de corruptione vitam nostram.* Ad infringendam testimoniorum efficaciam, quibus *concupiscentia* peccatum in Scriptura nominatur, nihil valere aliorum nominum exempla interdum per metaphoram adhibitorum: in illis semper elucere peculiarem rationem, cur Scriptura per significationem propriam non loquatur; hic è diverso; cum Augustinus doceat præterea, concupiscentiam aduersus spiritum decertare, nouum argumentum haberi, ipsum proprie scribere.

His aliisque rationibus vsus est Scripandus; quæ tamen Patribus nequaquam persuasere Decreti mutationem, cum ex ipsius rectorura liquidò constaret, ibi significari odium illud, quod *inimicitia* vocatur, & quo dicimus hominem ab homine odio haberi: quod odium verè inesse Deo nequit in eum, qui adoptiuus Dei Filius est renatus: non tamen hinc excludi ab illis omnem profus labeculam, quæ minùs pulchri coram illo reddantur, & quam auerteretur in ipsis eo odio, quod *displicentiæ* nominatur; quæ labeculæ, aut leuiiores

uiores culpæ sunt à Polo ac Bituntino obseruata, aut earum fodina, quæ concupiscentia est: eaque propter utræque à naturali Dei Filio procul fuerunt, etiam inter huiusce vitæ miserias. Atque in eadem pariter significatione post longam disceptationem perfliter in Decreto posteriora verba, quibus dicitur, Concupiscentiam haud nocere non consentientibus; intelligendo per vocem *nocere*, æternum damnum, cuiusmodi est Diuinæ gratiæ iactura; & nomine *consensus*, plenum ac deliberatum: tamen cunctis alioquin illa nocet aliquo pacto, vt quæ puluerem leuiorum noxarum inspergat, quamquam omnes ipsis aliquâ ratione consentiant, per imperfectam & quasi surreptitiam consentionem.

Equidem nequeo non admirari insulos Suauis sales, dum ait, Germanos habuisse summam gratiam Synodo, quod enuntiationem confessa fuerit: quam si negasset, cogebatur vnusquisque eam denegare per Fidei firmitatem sensu reclamante, quo experimur, etiam post Baptisma susceptum in nobis concupiscentiam vigere. Inprimis Concilium non id affirmat definiendo, vel docendo; sed dum argumento Lutheranorum respondet, concedendo eam assumptionem euidentem, & negando prauam consecutionem, ab illis inde deductam, hoc est, Baptismo peccatum haud extingui. Secundò num latebat Suauem, Stoicos inter Ethnicos Philosophos, & Pelagianos inter hæreticos affirmasse, posse hominem in terra cunctis prauis affectionibus animum suum perpurgare: adeoque haud ineptum futurum fuisse, si hunc errorem damnaret, grauius à SS. Patribus impugnatum, quippe Scripturæ sacræ aduersantem, vbi nos ea docet de corruptione naturæ ab Adami peccato profecta?

Postremò deleta est Decreti periodus, quâ dicebatur, non improbari à Synodo nouam illam positionem Scholasticis visitatam, aientibus, Manere post Baptismum partem *materialem* Originalis peccati, non item *formalem*: seu quod nollent Ecclesiæ auctoritatem intermiscere opinantium doctrinis; seu quod, vbi definitiones concipi possent veterum Patrum vocabulis, ea nollent à Theologis recentibus mutuari: cum venerationi conducatur non modò sententiarum, sed etiam vocum antiquitas; & cum quandoque indumenti mutatio causa interdum sit, ne vnus idemque pro eodem habeatur.